

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 199/09-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval sťažnosť Ľ. P., H., zastúpeného advokátom Mgr. V. P., H., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Základné práva Ľ. P. podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009 p o r u š e n é n e b o l i .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2009 doručená a 24. júna 2009 doplnená/zmenená sťažnosť Ľ. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou napadol postup a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009, ktorým bolo jeho dovolanie ako neprípustné odmietnuté podľa ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, ako aj zo spisu Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 19/07 vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 19/07 z 24. októbra 2007 uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný zákon“) na tom skutkovom základe, že v bližšie určenom čase ako konateľ v mene spoločnosti W., s. r. o., na základe zmluvy o pôžičke vylákal od P. G. 200 000 Sk v hotovosti, pod zámienkou použitia pôžičky na podnikanie s tým, že ich vráti do 18. augusta 2005 s úrokom, pričom peniaze použil na vlastnú potrebu mimo podnikania a v stanovenom termíne ani dosiaľ ich nevrátil a zároveň popiera existenciu takejto pôžičky, čím spôsobil škodu P. G. vo výške najmenej 200 000 Sk. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon mu bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2-rokov. Zároveň mu bol uložený peňažný trest v sume 20 000 Sk. Pre prípad, že by peňažný trest mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil okresný súd sťažovateľovi náhradný trest vo výmere 2 mesiace. V neposlednom rade bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu v sume 200 000 Sk; so zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 To 1/08 z 13. marca 2008 zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a náhrade škody a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon mu bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2-rokov, pričom poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Proti

tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

3. Sťažovateľ po obsiahlej kritike skutkových a právnych záverov jeho trestnú vec posudzujúcich súdov (predovšetkým okresného a krajského), najmä čo sa týka procesu hodnotenia dôkazov, vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009 uviedol, že *„minimálne polovica dovolania pojednáva o nesprávnom právnom posúdení skutku, najmä pokiaľ ide o subjektívnu stránku trestného činu podvodu... a taktiež nesprávne právne posúdenie záväzkového vzťahu... Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu... vychádza z jednoznačne ničím nepodloženej úvahy... a je teda vyústením celého procesu, v ktorom všetky súdy rozhodovali jednoznačne jednostranne v neprospech sťažovateľa bez zohľadnenia čo i len niektorých z jeho argumentov resp. dôkazov svedčiacich v jeho prospech...“*.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo v zmysle čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, toto rozhodnutie zruší a sťažovateľovi prizná finančné zadosťučinenie v sume 6 639 € a trovy konania v sume 245,70 €, ktoré mu vyplatí najvyšší súd.

5. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 199/09-22 zo 14. júla 2009 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval najvyšší súd, aby sa vyjadril k sťažnosti, čo urobil podaním č. KP 8/2009-77 zo 17. septembra 2009, v ktorom v podstatnom uviedol, že dovolací súd nemôže skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, ani ho meniť, preto jeho postup pri odmietnutí dovolania bol správny. Sťažnosť preto navrhol ako nedôvodnú odmietnuť.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej

republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Pri porade senátu predložil pôvodne určený sudca spravodajca Milan Ľalík spravodajskú správu pre vyhovie návrhu sťažovateľa v súvislosti s porušením jeho základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 17 ods. 2 ústavy. S týmto návrhom však nevyslovili súhlas ostatní dvaja členovia senátu, preto rozhodnutím jeho predsedu bol určený za sudcu spravodajcu Peter Brňák, ktorý vypracoval aj tento nález.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009, ktorým bolo jeho dovolanie ako neprípustné odmietnuté podľa ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku.

9. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

10. Vo všeobecnosti platí, že sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je možné vyhovieť, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec

dôjst' k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

11. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Ústavný súd, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Podobne ústavný súd uviedol (III. ÚS 11/09), že „všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom právnom konaní. Takýmto predpisom v posudzovanej veci je Trestný poriadok.“ Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

12. Právo na súdnu ochranu sa v trestnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestným súdom vrátane konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa ôsmej hlavy tretej časti Trestného poriadku. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 368 a nasl. Trestného poriadku (druhý diel ôsmej hlavy tretej časti).

13. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 10/2009 z 3. apríla 2009 sa okrem iného uvádza:

„Najvyšší súd... prerokoval dovolanie... a zistil, že nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1, písm. i/ Tr. por.... dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Zo znenia vyššie uvedeného ustanovenia Trestného poriadku... z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštancné. Najvyšší súd... , ako súd rozhodujúci o mimoriadnom opravnom prostriedku - dovolaní, je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého a druhého stupňa. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. písm. a) až písm. l/ Tr. por., resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Svedčí tomu aj dikcia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.... Podľa § 371 ods. 6 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Naznačený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom

hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie je teda určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. V konečnom dôsledku z toho vyplýva, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba tzv. právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému súdmi nižších súdov. Skutkový stav je v rámci rozhodovania o dovolaní, opierajúcim sa o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže ani skúmať ani meniť.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho a jeho podstatou sú námietky správnosti skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

V posudzovanej veci je z dôvodov dovolania zrejmé, že obvinený L. P. namieta spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa vyhodnotili v jeho neprospech vykonané dôkazy a ako posúdili skutok, ktorého sa dopustil. Skutok tak, ako bol zistený Okresným súdom ... aj Krajským súdom ... je pre najvyšší súd záväzný a právne posúdenie skutku krajským súdom je potom správne a v súlade so zákonom.

Súdy oboch stupňov vecne správne a argumentačne výstižne poukázali aj na dôvody, ktoré viedli k potrebe posúdiť zistené konanie obvineného... ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1,3 Tr. zák. Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený... vidí zjavne v skutkových zisteniach prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne v dôsledku podľa jeho názoru chybného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok, tak ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky už uvedeného trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1,3 Tr. zák., z ktorého bol obvinený... uznaný za vinného. Preto ním uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/Tr. por. nie je daný.

Vylákание peňazí patriace inej osobe, za iným účelom než na aký boli použité a popieraním ich prijatia, je v skutku uvedenom v odsudzujúcom prvostupňovom rozsudku, ktorý odvolací súd svojim rozsudkom nezmenil, a ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd podľa zákona nemôže skúmať ani meniť (časť vety za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného od 1. januára 2006), dostatočne vyjadrený predchádzajúci úmysel uviesť iného do omylu a spôsobiť mu tak škodu. Skutok, ktorého sa dopustil obvinený ..., tak v právnom vyjadrení je trestným činom podvodu - jeho hmotnoprávne posúdenie je v súlade so zákonom.

Na základe uvedených skutočností je zrejmé, keďže dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por... v posudzovanej veci nebol daný, najvyšší súd dovolanie obvineného ... podľa § 382 písm. c/ Tr. por... odmietol na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci.“

14. Ústavný súd v súvislosti s namietaným uznesením najvyššieho súdu poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. Podľa názoru ústavného súdu z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva taká jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Jeho právne závery v predmetnej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, III. ÚS 198/07). Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ním podaného dovolania

nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označeného základného práva.

15. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Trestný poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

16. Aj keď úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spravidla nie je podávať výklad zákonov, resp. právnych noriem nachádzajúcich sa v zákonoch, pretože nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, považoval v danom prípade na podporu svojho záveru o ústavnej akceptovateľnosti názoru najvyššieho súdu, ktorý dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v danej veci nezistil, poukázať na skutočnosť, že z dikcie uvedeného ustanovenia Trestného poriadku [§ 371 ods. 1 písm. i)] vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietat' iba vady právne. Tento záver umocňuje zákonný text § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku za bodkočiarkou „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“. Skutkový stav je pri rozhodovaní o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Aj podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať postup nižších súdov pri dokazovaní a hodnotení dôkazov, ale vychádza iba z konečných skutkových zistení urobených nižšími súdmi a v nadväznosti na tieto stabilizované skutkové zistenia posudzuje správnosť aplikovaného hmotno-právneho posúdenia. Tieto skutkové

zistenia nemôže zmeniť, a to ani na základe prípadného doplnenia dokazovania, ani v závislosti na inom hodnotení v predchádzajúcom konaní uskutočnených dôkazov. K uvedenému ústavný súd už iba dodáva, že preskúmanie skutkových zistení (ako predmet dokazovania a jeho hodnotenia) v dvojstupňovom konaní (prvostupňový a odvolací súd, pozn.) je tak isto v súlade s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k dohovoru.

17. Keďže jadrom sťažovateľových tvrdení (tak v dovolacom konaní, ako aj v konaní pred ústavným súdom) boli námietky smerujúce práve do oblasti skutkových zistení (*„sťažovateľ žiadnu pôžičku... neobdržal“*, *„nikto... nevidel... odovzdávanie peňazí“*, *„JUDr. J... klamal“*, *„p. R. vypovedal... že o... odovzdávaní peňazí... nepočul“*, *„p. G., keď tento... klamal“*, a pod.), ústavný súd v súlade s uvedeným v bode 16 (a tiež odôvodnením namietaného uznesenia najvyššieho súdu – bod 13) konštatuje, že nezistil porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj keby sťažovateľ mimo rámca zisťovania skutkového stavu (a jeho hodnotenia nižšími súdmi) namietal iba právne závery, na základe ktorých bol uznaný za vinného z trestného činu podvodu, hoci podľa jeho názoru jemu prisudzovaný skutok nebol trestným činom, naďalej podľa názoru ústavného súdu platia/sú udržateľné závery dovolacieho súdu (pozri bod 13 – *„Vylákание peňazí patriace inej osobe, za iným účelom než na aký boli použité a popieraním ich prijatia, je v skutku uvedenom v odsudzujúcom... rozsudku... dostatočne vyjadrený predchádzajúci úmysel uviesť iného do omylu a spôsobiť mu tak škodu. Skutok, ktorého sa dopustil obvinený..., tak v právnom vyjadrení je trestným činom podvodu - jeho hmotnoprávne posúdenie je v súlade so zákonom“*), a teda ani v tomto ohľade nie je namietané uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

18. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že závery prijaté o nevyhovení sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v celom rozsahu vzťahujú aj na záver o nevyhovení sťažnosti vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, ktoré už preto nie je potrebné podrobnejšie odôvodňovať. Ak totiž najvyšší súd zjavne nemohol porušiť základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,

potom nemožno uvažovať ani o príčinnej súvislosti medzi dovolacím uznesením a porušením základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

19. Vychádzajúc z čl. 124 ústavy, ktorý vymedzuje kľúčovú ústavnú funkciu ústavného súdu zabezpečovať ochranu ústavnosti, je jeho prioritnou úlohou v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy všestranne posúdiť a zhodnotiť namietané právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci z hľadiska toho, či jeho prípadné nedostatky nevykazujú takú intenzitu, že ide o rozhodnutie, ktoré nie je z hľadiska požiadaviek na ochranu ústavou garantovaných a chránených hodnôt akceptovateľné a udržateľné. Ak zistenia ústavného súdu v konkrétnej veci takýto záver neumožňujú, tak by uplatnenie právomoci podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloviť porušenie základných práv alebo slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, ktoré je organicky spojené so zrušením namietaného rozhodnutia, bolo prejavom jeho nadmerného súdneho aktivizmu a ústavne neprimeranej ingerencie do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

20. Keďže ústavný súd nezistil porušenie sťažovateľom označených základných práv v súvislosti s namietaným uznesením najvyššieho súdu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

21. Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto nálezu pripája odlišné stanovisko sudcu JUDr. Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2010